

Ce este justificarea?

Justificarea nu este nici criminalistică, nici un act judiciar al lui Dumnezeu, pentru care El iartă, scuteste sau tratează pe om, care nu este drept, ca și când ar fi fost drept. Acum, dacă Dumnezeu ar trata un nedrept ca și cum ar fi drept, el ar comite de fapt nedreptate. Dacă Dumnezeu ar declara un păcătos drept, am avea o declarație fictivă, imaginară, pentru că Dumnezeu ar declara ceva neadevărat despre om.

Ce este justificarea?

„Căci cel mort este îndreptățit de păcat” (Rom. 6: 7)

Definiții teologice

Este obișnuit ca teologia să trateze doctrina justificării ca pe o chestiune de ordine criminalistică, de unde și expresiile „act judiciar al lui Dumnezeu”, „act divin de recunoaștere”, „anunță dreptatea” etc., în definiții despre subiectul justificării.

Pentru Scofield, deși justificat, credinciosul este încă un păcătos. Dumnezeu recunoaște și tratează credinciosul drept drept, cu toate acestea, acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu face pe cineva drept.

„Păcătosul care crede este justificat, adică este tratat drept drept (...) Justificarea este un act de recunoaștere divină și nu înseamnă a face o persoană dreaptă ...” Biblia Scofield cu Referințe, Rom. 3:28.

Pentru Charles C. Kyrie să justifice înseamnă:

„Declarând că cineva este corect. Atât cuvintele ebraice

(sadaq), cât și cele grecești (dikaiō) înseamnă „anunța” sau „pronunță” un verdict favorabil, declarând pe cineva corect. Acest concept nu implică a face pe cineva corect, ci doar a anunța dreptatea ”Kyrie, Charles Caldwell, Teologie de bază – Disponibil tuturor, tradus de Jarbas Aragão – São Paulo: Lumea creștină, 2004, p. 345.

George Eldon Ladd înțelege justificarea din termenul grecesc dikaiō, ca:

„ Declarați corect ”, nu faceți acest lucru corect”. După cum vom vedea, ideea principală, în justificare, este declarația lui Dumnezeu, judecătorul drept, că omul care crede în Hristos, deși poate fi un păcătos, este drept – este văzut ca fiind drept, pentru că, în Hristos, a ajuns la o relație justă cu Dumnezeu” Ladd, George Eldon, Teologia Noului Testament, tradus de Darci Dusilek și Jussara M. Pinto, 1. Ed – São Paulo: Exod, 97, p. 409.

Justificarea nu este nici criminalistică, nici un act judiciar de către Dumnezeu pentru care El iartă, scuteste și tratează pe omul care nu este doar ca și cum ar fi fost drept. Acum, dacă Dumnezeu ar trata un nedrept ca și cum ar fi drept, el ar comite de fapt nedreptate. Dacă Dumnezeu ar declara un păcătos drept, am avea o declarație fictivă, imaginară, pentru că Dumnezeu ar declara ceva neadevărat despre om.

Esența doctrinei justificării este că Dumnezeu creează un om nou în adevărata dreptate și sfințenie și îl declară drept pentru că acel om nou este de fapt drept. Dumnezeu nu lucrează cu o justiție fictivă, imaginară, până la punctul de a trata doar pe cel care nu este cu adevărat drept.

Pentru teologiei reformei, justificarea este un act judiciar al lui Dumnezeu fără nicio schimbare în viața lor, adică Dumnezeu nu schimbă condiția omului. Aici se află înșelăciunea, pentru că Dumnezeu îi justifică doar pe cei care se nasc din nou (Ioan 3: 3). Acum, dacă omul este născut din nou după

Dumnezeu, aceasta înseamnă că Dumnezeu a schimbat condiția omului (1 Petru 1: 3 și 23).

Condiția credinciosului este complet diferită de atunci când nu credea în Hristos. Înainte de a crede, omul este supus puterii întunericului și, după ce a crezut, este transportat în împărăția Fiului iubirii sale „Care ne-a scos din puterea întunericului și ne-a transportat în împărăția Fiului iubirii sale” (Cl 1: 13).

Atunci când în puterea întunericului omul a fost viu pentru păcat, prin urmare, el nu va fi niciodată declarat drept, dar morții păcatului sunt îndreptățiți de păcat.

Acum, sistemele juridice pe care le găsim în instanțe se ocupă de chestiuni și relații care au materialitate în rândul celor vii, în timp ce doctrina justificării nu implică principii criminalistice, deoarece numai cei care sunt morți pentru păcat sunt justificați de păcat!

Biblia demonstrează că atât evreii, cât și neamurile sunt mântuiți prin harul lui Dumnezeu revelat în Hristos Isus. A fi mântuit prin harul lui Dumnezeu este același lucru cu a fi mântuit prin credință, pentru că Isus este credința manifestă (Gal 3:23). Isus este temelia fermă pe care omul are încredere deplină în Dumnezeu și este îndreptățit (Evrei 11: 1; 2 Corinteni 3: 4; Col 1:22).

Daniel B. Pecota a declarat că:

„Credința nu este niciodată fundamentul justificării. Noul Testament nu pretinde niciodată că justificarea este dia pistin („în schimbul credinței”), ci întotdeauna pisteos dia, („prin credință”).”

Acum, dacă înțelegem că Hristos este credința care trebuia să se manifeste, rezultă că Hristos (credința) a fost, este și va fi întotdeauna temelia justificării. Confuzia dintre „dia pistin” (încredere în adevăr) și „dia pisteos” (adevărul în

sine) se datorează unei lecturi slabe a pasajelor biblice, deoarece Hristos este temelie fermă prin care oamenii care cred devin plăcuți lui Dumnezeu, deoarece justificarea este prin Hristos (ziua piteos).

Cea mai mare problemă cu doctrina justificării reformatoarelor constă în încercarea de a disocia doctrina justificării de doctrina regenerării. Fără regenerare nu există nicio justificare și nu există nicio justificare în afară de regenerare. Când omul este făcut după carne și sânge, există verdictul lui Dumnezeu: vinovat, pentru că aceasta este condiția omului făcut după carne (Ioan 1:12). Dar, atunci când omul este generat din nou (regenerat), verdictul pe care îl dă Dumnezeu este: justificat, deoarece persoana este de fapt dreaptă.

Condamnare în Adam

Primul pas în înțelegerea doctrinei justificării este să înțelegeți că toți oamenii au păcătuit și că nu au ajuns la slava lui Dumnezeu (Rom. 3:23).

Aceasta înseamnă că, din cauza ofensei lui Adam, toți oamenii împreună, când erau pe „coapsa” lui Adam, au devenit necurați și morți pentru Dumnezeu (Ps 53: 3; Ps 14: 3). După ofensarea lui Adam, toți descendenții săi au început să trăiască pentru păcat și au fost morți (înstrăinați, separați) pentru Dumnezeu.

Vorbind despre această afecțiune moștenită de la Adam, apostolul Pavel a spus că toți oamenii (evrei și neamuri) erau prin fire copii ai mâniei (Efeseni 2: 3).

De ce copii ai mâniei? Pentru că erau copii ai neascultării lui Adam „Să nu te înșele nimeni cu cuvinte goale; din cauza acestor lucruri, mânia lui Dumnezeu vine asupra copiilor

neascultării "(Efeseni 5: 6).

Din cauza jignirii lui Adam, păcatul a intrat în lume și, din cauza neascultării sale, toți oamenii sunt păcătoși „Prin urmare, precum păcatul a intrat în lume prin păcat și moartea prin păcat, tot așa moartea a trecut tuturor de aceea toți au păcătuit "(Rom. 5:12).

Toți oamenii născuți după trup sunt păcătoși, deoarece condamnarea (moartea) lui Adam a trecut tuturor descendenților săi.

Mulți nu știu că bărbații sunt păcătoși din cauza condamnării moștenite de la Adam și consideră că oamenii sunt păcătoși din cauza problemelor comportamentale care decurg din cunoașterea binelui și a răului.

Este necesar să vedem bine ofensa lui Adam din cunoștințele dobândite din rodul cunoașterii binelui și răului. În timp ce cunoașterea binelui și a răului nu a fost ceea ce l-a separat pe om de Dumnezeu (păcatul), pentru că Dumnezeu cunoaște binele și răul (Gen. 3:22), neascultarea a adus păcatul (divizare, separare, înstrăinare) cauza legii care spunea: cu siguranță vei muri (Gen. 2:17).

Păcatul s-a dovedit a fi excesiv de rău, deoarece prin legea sfântă, dreaptă și bună păcatul a dominat și omorât pe om (Rom. 7:13).

Fără pedeapsa legii: „cu siguranță vei muri”, păcatul nu ar avea nicio putere de a domina omul, dar prin puterea legii (cu siguranță vei muri) păcatul a găsit prilej și l-a ucis pe om (Rom. 7:11).

Legea dată în Eden a fost sfântă, dreaptă și bună, deoarece a avertizat omul cu privire la consecințele neascultării (nu vei mânca din ea, pentru că ziua în care o vei mânca, cu siguranță vei muri).

Din cauza jignirii, oamenii sunt formați în nelegiuire și concepuți în păcat (Ps 51: 5).

De la mamă (de la început) bărbații se îndepărtează de Dumnezeu (Ps 58: 3), cel mai bun dintre oameni este comparabil cu un ghimpe, iar cel mai drept cu un gard din spini (Mc 7: 4).

Din cauza infracțiunii lui Adam s-a auzit verdictul: vinovat! (Rom 3:23)

De aici și întrebarea lui Iov: „Cine poate scoate purul din necurat? Nimeni ”(Iov 14: 4). Dar ceea ce este imposibil la oameni este posibil la Dumnezeu, deoarece El are puterea de a face totul nou: „Isus, totuși, privind-i, a spus: Pentru oameni este imposibil, dar nu pentru Dumnezeu, pentru că pentru Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile ”(Marcu 10:27).

Justificarea este răspunsul lui Dumnezeu la cea mai importantă dintre toate întrebările umane: Cum poate o persoană să devină acceptabilă înaintea lui Dumnezeu? Răspunsul este clar în Noul Testament, în special în următoarea ordine a lui Isus Hristos: „Adevărat, cu adevărat vă spun, cine nu este născut din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3: 3). Este necesar să te naști din apă și din Duh, pentru că ceea ce se naște din carne este trupesc, dar cei născuți din Duh sunt spirituali (Rom. 8: 1).

Problema separării dintre Dumnezeu și oameni (păcat) provine din nașterea naturală (1Co 15:22) și nu din comportamentul oamenilor. Păcatul este legat de natura căzută a omului și nu de comportamentul său în societate.

Soluția la condamnarea pe care omul o realizează în justificarea în Hristos vine din puterea lui Dumnezeu și nu dintr-un act judiciar. În primul rând, pentru că a fost suficient ca omul să nu asculte de Creator pentru ca judecata condamnării să fie stabilită: moartea (separarea) tuturor oamenilor (Rom. 5:18).

În al doilea rând, pentru că atunci când Isus îi cheamă pe oameni să-și ia propria cruce, el arată clar că pentru a fi împăcat între Dumnezeu și oameni este necesar să suferi pedeapsa impusă: moartea. În moarte cu Hristos, dreptatea este satisfăcută, pentru că pedeapsa nu este altceva decât persoana călcătorului (Mt 10:38; 1Co 15:36; 2Co 4:14).

Când un om paraplegic a fost așezat în fața lui Iisus, El a spus: „Acum, ca să știți că Fiul Omului are putere pe pământ pentru a ierta păcatele (a spus paralizicului), vă spun: Scoală-te, ia-ți culcă-te și du-te la tine acasă ”(Mc 2:10-11).

Această linie din Iisus demonstrează că pasajul clasic din Romani 3, versetele 21-25 despre justificare nu implică concepte criminalistice.

Iertarea păcatelor nu este o cerere legală, este o chestiune de putere! Numai cei care au putere asupra lutului pot ierta păcatele pentru a face vase de onoare din aceeași masă (Rom 9:21).

De aceea, apostolul Pavel nu s-a rușinat de Evanghelie, căci Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea tuturor celor care cred (Rom. 1:16).

Vorbind despre această problemă cu Iov, Dumnezeu ne arată clar că, pentru ca omul să se poată declara drept, ar fi necesar să avem arme ca ale lui Dumnezeu și să tunăm ca Cel Preaînalt. Ar fi necesar să te îmbraci cu glorie și splendoare și să te îmbraci cu cinste și măreție. El ar trebui să poată revărsa mânia prin zdrobirea celor răi în locul său. Numai prin îndeplinirea tuturor cerințelor enumerate mai sus ar fi posibil ca omul să se mântuiască pe sine (Iov 40: 8-14).

Dar, întrucât omul nu are această putere descrisă de Dumnezeu, el nu va putea niciodată să se declare drept sau să se mântuiască.

Fiul omului, Iisus Hristos, pe de altă parte, îl poate declara pe om drept, pentru că El însuși s-a îmbrăcat cu slavă și maiestate întorcându-se în slavă cu Tatăl „Și acum, Tată, slăvește-mă cu tine, acea glorie pe care am avut-o cu voi înainte ca lumea să existe ”(Ioan 17: 5); „Încheie-ți sabia de coapsă, puternicule, cu slava și cu măreția ta” (Ps 45: 3).

Judecător corect

Al doilea pas în înțelegerea doctrinei justificării este să înțelegem că nu există nicio modalitate prin care Dumnezeu să declare pe cei condamnați liberi de vinovăție. Doar Dumnezeu nu poate lăsa să li se aplice pedeapsa impusă celor răi.

Dumnezeu nu declară (justifică) drept niciodată pe cel rău „Te vei întoarce de la cuvintele mincinoase și nu vei ucide inocenții și cei dreپți; pentru că nu voi justifica pe cei răi “(Ex 23: 7).

Dumnezeu nu tratează niciodată pe cel rău ca și cum ar fi „departe de tine să faci așa ceva, să omori pe cel drept cu cel rău; dreptul să fie ca cel rău, departe de tine. Judecătorul întregului pământ nu ar face dreptate? ” (Gen. 18:25).

Dumnezeu nu se va asigura niciodată că pedeapsa impusă infractorului este dată altuia, așa cum se spune: „Sufletul care păcătuiește, va muri; fiul nu va lua nelegiuirea tatălui și nici tatăl nu va lua nelegiuirea fiului.

“Dreptatea celor dreپți se va așeza asupra lui și răutatea celor răi va cădea peste el ”(Ez 18:20).

Când Iisus i-a spus lui Nicodim că este necesar ca omul să se nască din nou, toate întrebările de mai sus au fost luate în considerare, deoarece Isus știa bine că Dumnezeu nu îi declară niciodată pe cei născuți după carnea lui Adam liberi de vina.

La nașterea naturală, omul a fost făcut păcătos, un vas de descurajat, deci, un copil al mâniei și neascultării. Pentru a-l declara pe om liber de păcat, el trebuie mai întâi să moară, pentru că, dacă nu moare, nu poate trăi niciodată pentru Dumnezeu „Căci cel care este mort este îndreptățit de păcat” (Rom. 6: 7); “Prostesc! ceea ce semeni nu se învie decât dacă mori primul ”(1Co 15:36).

Hristos a murit pentru păcătoși – cel drept pentru cei nedrepti – dar oricine nu mănâncă carnea și nu bea sângele lui Hristos nu va avea viață în sine, adică este esențial ca omul să participe la moartea lui Hristos.

„Căci Hristos a suferit o dată și pentru păcate, drept pentru cei nedrepti, pentru a ne conduce la Dumnezeu; mortificat, într-adevăr, în trup, dar înviat de Duh ”(1Pe 3:18);

„Prin urmare, Isus le-a spus: Adevărat, adevărat, vă spun, dacă nu mâncați carnea Fiului omului și nu beți sângele lui, nu veți avea viață în voi înșivă” (Ioan 6:53).

A mânca carnea și a bea sângele lui Hristos este același lucru cu a crede în El (Ioan 6:35, 47). A crede în Hristos este la fel ca a fi răstignit împreună cu El.

Oricine crede este îngropat împreună cu El și încetează să mai trăiască pentru păcat și începe să trăiască pentru Dumnezeu „Sunt deja răstignit împreună cu Hristos; și trăiesc, nu mai sunt eu, ci Hristos trăiește în mine; iar viața pe care o trăiesc acum în trup, trăiesc în credința Fiului lui Dumnezeu, care m-a iubit și s-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal 2:20; Rom. 6: 4).

Omul care crede în Hristos recunoaște că este vinovat de moarte din cauza ofensei lui Adam.

Recunoaște implicit că Dumnezeu este exact atunci când vorbește și este pur atunci când îi judecă pe urmașii lui Adam

drept vinovați (Ps 51: 4). El recunoaște că numai Hristos are puterea de a crea un om nou prin învierea din morți, astfel încât cel care este îngropat cu El să învie o nouă creatură.

Om nou în Hristos

Ultimul pas în înțelegerea justificării este să înțelegem că de la noua naștere vine o nouă creatură creată în adevărata dreptate și sfințenie „Deci, dacă cineva este în Hristos, o nouă creatură este; lucrurile vechi au dispărut; iată, totul a devenit nou ”(2Co 5:17; Ef 4:24).

Această nouă creatură este declarată neprihănită pentru că în mod efectiv Dumnezeu a creat-o din nou drept și fără vină în fața Lui.

Omul care crede în Hristos este creat din nou părtaș la natura divină (2 Pet. 1: 4), pentru că bătrânul a fost răstignit și trupul care aparținea păcatului a fost desființat.

După ce a fost îngropat cu Hristos în asemănarea morții sale, omul învie o nouă făptură „Știind că bătrânul nostru a fost răstignit împreună cu el, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, astfel încât să nu mai slujim păcatului” (Rom 6: 6).

Prin Evanghelie, Dumnezeu nu numai că îl declară pe om drept, ci îl creează și pe noul om esențial drept. Spre deosebire de ceea ce susține dr. Scofield, că Dumnezeu doar declară că păcătosul este drept, dar nu îl face drept.

Biblia afirmă că Dumnezeu creează omul nou în adevărata dreptate și sfințenie (Ef 4:24), prin urmare, Justificarea provine dintr-un act creativ al lui Dumnezeu, prin care noul om este creat participant la natura divină. Justificarea biblică se referă la starea celor care sunt generați din nou prin adevărul Evangheliei (credință): lipsiți de vinovăție sau

condamnare.

Nu există nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos. De ce nu există condamnare? Răspunsul constă în faptul că omul „este în Hristos”, deoarece cei care sunt în Hristos sunt făpturi noi „DE aceea, acum nu mai există nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus, care nu umblă după trup, ci după Duh” (Rom 8: 1); „Deci, dacă cineva este în Hristos, o nouă creatură este; lucrurile vechi au dispărut; iată, totul a devenit nou ”(2Co 5:17).

Justificarea provine din noua condiție a celor care sunt în Hristos, pentru că a fi în Hristos înseamnă a fi o nouă creatură „Și dacă Hristos este în tine, trupul este de fapt mort din cauza păcatului, dar duhul trăiește din cauza justiției. Și dacă Duhul celui care l-a înviat pe Iisus din morți locuiește în voi, cel care l-a înviat pe Hristos din morți va învia trupurile voastre muritoare prin Duhul Său care locuiește în voi ”(Rom. 8: 10-11).

Puneți întrebarea apostolului Pavel: „Căci dacă noi, care căutăm să fim îndreptățiți în Hristos, și noi suntem găsiți păcătoși, este Hristos slujitorul păcatului? Deloc ”(Gal 2:17).

Acum Hristos este un slujitor al dreptății și, în niciun caz, un slujitor al păcatului, prin urmare, cine este îndreptățit de Hristos nu este găsit ca fiind un păcătos, pentru că este mort la păcat „Căci cel care este mort este îndreptățit de păcat” (Rom. 6: 7).

Când apostolul Pavel spune: Dumnezeu îi justifică! „Cine va aduce o acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este cel care îi justifică ”(Rom. 8:33), era destul de sigur că nu era o problemă criminalistică, deoarece într-o instanță el declară doar ce este, întrucât nu au puterea de a schimba condiția celor care se prezintă în fața judecătorilor.

Când se spune că „Dumnezeu este cel care justifică”, apostolul

Pavel subliniază puterea lui Dumnezeu care creează un om nou. Dumnezeu îl declară pe om drept, pentru că nu există nicio condamnare pentru cei care sunt creaturi noi. Dumnezeu nu a transferat starea bătrânului către Hristos, dar bătrânul a fost răstignit și desființat, astfel încât din morți au apărut noi creaturi care sunt așezate împreună cu Hristos pentru slava lui Dumnezeu Tatăl și nu le cântărește nicio condamnare. Creștinii sunt declarați dreți pentru că au fost dreți (dikaioō) prin puterea care este în Evanghelie, prin care omul participă la trupul lui Hristos, pentru că a murit și a înviat împreună cu Hristos ca un sfânt, fără vină și fără vină „În trupul Lui, prin moarte, să vă prezinte sfinți, fără vină și fără vină ”înaintea Lui” (Col 1:22; Ef 2: 6; Col 3: 1).

Când Pavel spune: „Pentru că sunteți deja morți și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Col 3: 3), înseamnă că creștinul este îndreptățit de păcat, adică mort pentru păcat (Rom. 6: 1 – 11), și trăiesc pentru Dumnezeu „Deci am fost îngropați cu el prin botez în moarte; astfel încât, precum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa să umblăm și noi în viața nouă ”(Rom. 6: 4).

Isus a fost dat de Dumnezeu să moară din cauza păcatului omenirii, pentru că este necesar ca oamenii să moară pentru păcat pentru a trăi pentru Dumnezeu. De aceea a înviat Hristos Isus, pentru ca cei care se ridică împreună cu El să fie declarați dreți. Fără să moară nu există înviere, fără înviere nu există nicio justificare „Cine a fost eliberat pentru păcatele noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră” (Rom. 4:25).